

Sygn. akt: II AKa 269/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kopczyński
Sędziowie:	SSA Michał Marzec SSO del. Marcin Schoenborn (spr.)
Protokolant:	Damian Krzywda

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach**

Andrzeja Witkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2018 r.

sprawy skazanego **L. K. s. S. i A.,**

urodzonego (...) w T.,

- o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 28 marca 2018 roku, sygn. akt XXI K 163/17

uchyla zaskarżony wyrok i na mocy art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmujące skazania Ł. K. wyrokami:

Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 25 czerwca 2004 r. sygn. akt II K 877/03,

Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 11 października 2011 r. sygn. akt II K 616/11, Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 9 stycznia 2012 r. sygn. akt II K 1448/11

i Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 lutego 2016 r. sygn. akt XXI K 181/13 zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 sierpnia 2017 r. sygn. akt II AKa 450/16, zaś na mocy art. 632 pkt 2 kpk wydatkami postępowania

w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

SSO del. Marcin Schoenborn SSA Wojciech Kopczyński SSA Michał Marzec

Sygn. akt II AKa 269/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 lipca 2018 r. w całości

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem łącznym z dnia 28 marca 2018 r. sygn. akt XXI K 163/17 z powołaniem się na art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu ustalonym na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk połączył skazanemu Ł. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 9 stycznia 2012 r. sygn. akt II K 1448/11 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 lutego 2016 r. sygn. akt XXI K 181/13 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 sierpnia 2017 r. sygn. akt II AKa 450/16 i wymierzył mu karę łączną 9 lat pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku). Na mocy art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustalonym na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył skazanemu na poczet w/w kary łącznej pozbawienia wolności okres odbycia kary pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Bełchatowie sygn. akt II K 1448/11 od dnia 13 października 2011 r. do dnia 9 stycznia 2012 r. i od dnia 7 sierpnia 2012 r. do dnia 11 listopada 2013 r. oraz w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach sygn. akt XXI K 181/13 w okresie od dnia 23 lipca 2012 r. do dnia 7 sierpnia 2012 r., od dnia 14 grudnia 2013 r. do dnia 26 listopada 2015 r. i od dnia 20 grudnia 2015 r. do dnia 28 marca 2018 r. (pkt 2 wyroku). Kolejno na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu ustalonym na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk połączył skazanemu jednostkowe kary grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 9 stycznia 2012 r. sygn. akt II K 1448/11 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 lutego 2016 r. sygn. akt XXI K 181/13 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 sierpnia 2017 r. sygn. akt II AKa 450/16 i wymierzył mu karę łączną grzywny w ilości 400 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych (pkt 3 wyroku). Na mocy art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustalonym na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył skazanemu na poczet w/w kary łącznej grzywny okres odbycia zastępczej kary pozbawienia wolności od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia 14 grudnia 2013 r. w zamian za grzywnę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie II K 1448/11 w wymiarze 66 stawek dziennych (pkt 4 wyroku). Orzekł, iż pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w opisanych wyrokach, a nieobjęte wyrokiem łącznym, podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt 5 wyroku). Z kolei na mocy art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 25 czerwca 2005 r. sygn. akt II K 877/03 (pkt 6 wyroku). W końcu w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa (pkt 7 wyroku).

Apelację od tego wyroku złożył Prokurator. Zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść skazanego i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów: art. 76 § 1 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396), art. 76 § 1 i 1b kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 437), art. 108 kk oraz art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396) w zw. z art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk poprzez uznanie, iż zatarciu uległo skazanie Ł. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 11 października 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 616/11 (prawomocnym z dniem 19 października 2011 r.), skutkujące błędnym przyjęciem, iż mamy do czynienia w warunkach niniejszej sprawy z zaledwie jednym realnym zbiegiem przestępstw, podczas gdy skazanie wyrokami Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 25 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt II K 877/03, Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 11 października 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 616/11, Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 9 stycznia 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 1448/11 za nie pozostające w zbiegu przestępstwa pociągało za sobą zastosowanie do każdego z tych orzeczeń normy art. 108 kk przewidującej wyłącznie jednoczesne zatarcie wszystkich skazań i obligowało w konsekwencji do merytorycznego rozpoznania na gruncie rozdziału IX Kodeksu karnego możliwości połączenia wymierzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 11 października 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 616/11 kar pozbawienia wolności oraz grzywny i wydanie stosownego pozytywnego lub negatywnego orzeczenia kończącego postępowanie w tym przedmiocie,

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 91 § 2 kk poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie w punktach pierwszym i trzecim za podstawę wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny obok normy art. 86 § 1 kk także przepisu art. 85 kk, podczas gdy połączeniu według Sądu meriti w tym wypadku podlegały m.in.

kary jednostkowe siedmiu lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt XXI K 181/13za ciąg przestępstw, co determinowało w tych okolicznościach zastosowanie zamiast regulacji art. 85 kk przepisu art. 91 § 2 kk,

3. obrazę art. 577 kpk poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie w punktach drugim i czwartym przepisu art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustalonym na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk.

Podnosząc te zarzuty Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Sąd Apelacyjny w Katowicach zważył co następuje.

Ewidentnie zasadnym okazał się pierwszy z podniesionych w apelacji Prokuratora zarzutów, którego istota sprowadzała się do wytknięcia Sądowi I instancji uchybienia polegającego na niezasadnym przyjęciu, że skazanie Ł. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 11 października 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 616/11 uległo zatarciu. Rzeczywiście Sąd Okręgowy dochodząc do takiego wniosku obraził wskazane przepisy prawa materialnego, a to art. 76 § 1 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396), art. 76 § 1 i 1b kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 437), art. 108 kk oraz art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396).

Bezsporne pozostaje, że do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. poz. 396 (dalej: ustawa nowelizacyjna), a więc do dnia 1 lipca 2015 r., przepis art. 76 § 1 kk stanowił *lex specialis* w stosunku do art. 108 kk (zob. np. wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., V KKN 104/00, LEX Nr 50954; wyrok SN z dnia 11 marca 2010 r., IV KK 396/09, LEX Nr 843691; wyrok SN z dnia 27 marca 2013 r., II KK 60/13, LEX Nr 1293205; wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., IV KK 168/13, OSNKW 2013/12/107; wyrok SN z 13 lutego 2015 r., II KK 194/14, LEX nr 1642873; J. Lachowski (w:) M. Królikowski, R. Zawłocki (red): Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, t. II, Warszawa 2011, s. 585; aprobująca glosa B. J. Stefańskiej do wyroku SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., WPP 2014, nr 2, s. 96-102). Jeżeli zatem nie doszło do zarządzenia wykonania kary, a sprawca czy to w okresie próby, czy też kolejnych 6 miesięcy popełnił ponownie przestępstwo, to fakt ten nie stał na przeszkodzie zatarciu skazania.

Sytuacja w tym zakresie uległa radykalnej zmianie od dnia 1 lipca 2015 r., gdy art. 76 § 1 kk uzyskał nowe brzmienie. Według zawartej w tym przepisie regulacji - przeredagowanej ustawą z 11 marca 2016 r. (Dz. U. poz. 437), która obowiązuje od 15 kwietnia 2016 r. - art. 108 kk, określający nakaz jednoczesnego zatarcia wszystkich zbiegających się skazań, stosuje się także do zatarcia skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oznacza to, że ponowne popełnienie przestępstwa przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania na karę orzeczoną z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania wywołuje niezbędność stosowania konstrukcji prawnej z art. 108 kk.

Doniosłe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał - na co trafnie wskazał skarżący - intertemporalny przepis art. 21 ustawy nowelizacyjnej z 20 lutego 2015 r. Stanowi on, że do skazań prawomocnymi wyrokami wydanymi przed 1 lipca 2015 r. w kwestii zatarcia skazania stosuje się przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym ustawą nowelizacyjną, chyba że okres zatarcia skazania upłynął przed wymienioną wyżej datą; wówczas zatarcie skazania następuje z dniem 1 lipca 2015 r. Opisane unormowanie stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 4 § 1 kk.

Z niewiadomych względów nie dostrzegł tego przepisu Sąd Okręgowy, w konsekwencji nie zrozumiał istoty przywołanego przez siebie poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 9 lipca 2015 r. (III KK 24/15, LEX nr 1770913). W orzeczeniu tym najwyższa instancja sądowa wypowiedziała się odnośnie oceny względności ustawy karnej w zakresie zaliczania okresów odbytej kary na poczet orzekanej kary łącznej w związku z dokonaną z dniem 1 stycznia 2012 r. nowelizacją art. 82 § 1 kk. Na gruncie art. 82 kk diametralnie różnie kształtowała się kwestia uznania

„kary za odbyłą z chwilą warunkowego zwolnienia”, do dnia 31 grudnia 2011 r., a zupełnie inaczej po nowelizacji tego przepisu, z dniem 1 stycznia 2012 r.. Wobec treści art. 82 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011 r., kara pozbawienia wolności uznana za odbyłą w rozumieniu tego przepisu podlegała - na podstawie art. 577 kpk - zaliczeniu w całości, w rozmiarze, w jakim została orzeczona, a nie faktycznie odbytym, na poczet kary tego rodzaju orzekanej w wyroku łącznym obejmującym skazanie na karę, z której wykonania skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony. Zasada ta obowiązywała, o ile rzecz jasna, w okresie próby i w ciągu dalszych 6 miesięcy nie odwołano warunkowego zwolnienia (zob. uchwałę siedmiu sędziów SN z dnia 20 stycznia 2005 r., KZP 30/04, OSNKW 2005/1/2; wyrok SN z dnia 19 lutego 2013 r., II KK13/13, LEX Nr 1277699; wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2010 r., IV KK 28/10, LEX Nr 583901; wyrok SN z dnia 8 marca 2006 r., IV KK 423.05, LEX Nr 293927; wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2005 r., V KK 234/04, OSNwSK 2005/1/743; wyrok SA w Lublinie, z dnia 10 maja 2012 r., II AKa 84/12, LEX Nr 1293503; wyrok SA w Gdańsku z dnia 5 kwietnia 2012 r., II AKa 68/12, KZS 2013/1/62). Ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 240, poz. 1431), dokonano nowelizacji przepisu art. 82 kk, który otrzymał brzmienie - "§ 1. Jeżeli w okresie próby i w ciągu 6 miesięcy od jej zakończenia nie odwołano warunkowego zwolnienia, karę uważa się za odbyłą z chwilą warunkowego zwolnienia. § 2. W wypadku objęcia wyrokiem łącznym kary, z której odbywania skazany został warunkowo zwolniony, na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza się jedynie okres faktycznego odbywania kary." Ustawa ta dla dokonanej zmiany art. 82 kk nie zawierała żadnej regulacji przejściowej (przepisów międzyczasowych). Toteż zostało przesądzonym, że kwestia zaliczenia kary odbytej na poczet kary łącznej podlegała także rozstrzygnięciu na podstawie art. 4 § 1 kk. W związku z tym przypomniano powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r. w sprawie I KZP 2/96 (OSNKW 1996/3-4/16) oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie V KKN 67/01 (OSNKW 2002/5-6/36), że nie może ulegać wątpliwości, że cyt. „przy ocenie (...)względności ustawy (...) należy brać pod uwagę wszystkie prawnokarne instytucje porównywanych ustaw, które mogłyby mieć zastosowanie do danego sprawcy, a więc nie tylko samo zagrożenie karą, ale także przedawnienie, instytucje probacyjne, granice wieku odpowiedzialności karnej, dyrektywy wymiaru kary, powrotność do przestępstwa, zatarcie skazania, czy też nadzwyczajne złagodzenie kary. Ocena ta powinna być dokonywana in concreto, a nie in abstracto”.

Zagadnienie przedstawia się jednak odmiennie w związku ze zmianą art. 76 § 1 kk dokonaną z dniem 1 lipca 2015 r. i podtrzymaną w noweli obowiązującej od dnia 15 kwietnia 2016 r., gdzie wcześniejsza regulacja zawarta w znowelizowanym art. 76 kk zostało rozbita i umieszczona w kilku jednostkach redakcyjnych tego przepisu (§ 1, 1a i 1b, przy czym dla rozpatrywanego przypadku istotne są § 1 i 1b). Przywołany przepis art. 21 ustawy nowelizacyjnej jako *lex specialis* wyłączał zastosowanie art. 4 § 1 kk do zmienionej regulacji zatarcia skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Reasumując trzeba zatem wyraźnie stwierdzić, że zgodnie z art. 21 ustawy z 20 lutego 2015 r. (Dz. U. poz. 396), skazanie prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zapadłe przed 1 lipca 2015 r., jeśli do tego czasu nie nastąpiło jego zatarcie, ulega po tej dacie zatarciu po myśli art. 76 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od wejścia w życie wskazanej ustawy nowelizacyjnej (obecnie, od 15 kwietnia 2016 r., chodzi tu o § 1 i § 1b kk), a więc przy zastosowaniu art. 108 kk, który zakłada dopuszczalność tylko jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań (zob. wyrok SN z dnia 8 listopada 2016 r., V KK 265/16, LEX nr 2148674).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, zauważenia wymaga, że skoro zatarcie skazania prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 11 października 2011 r. w sprawie II K 616/11 nie nastąpiło, bo i nie mogło nastąpić, przed dniem 1 lipca 2015 r. (do tego czasu nie upłynął nawet 4 letni okres próby, którego koniec uwzględniając datę prawomocności wyroku przypadał na dzień 19 października 2015 r., nie wspominając okresu dalszych 6 miesięcy), to należało posłużyć się art. 108 kk dopuszczającym tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań w przypadku skazania sprawcy za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo. Tymczasem już po wyroku z dnia 11 października 2011 r. Ł. K. popełnił kolejne przestępstwa, o czym świadczy skazanie w sprawie Sądu Rejonowego w Bełchatowie II K 1448/11 za przestępstwa popełnione z 12/13 października 2011 r. i 13 października 2011 r., a także w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach XXI K 181/13 za wchodzące w skład ciągu

przestępstwo popełnione w nieustalonej dacie w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 23 października 2011 r. (na temat czasu popełnienia tego czynu więcej w dalszej części niniejszego uzasadnienia).

Wbrew zatem ustaleniu Sądu I instancji, któremu poza tym zaprzeczały również urzędowe dane z rejestru skazanych, w których wciąż figurowało skazanie Ł. K. przywołanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworznie (k. 313-314), nie uległo ono zatarciu. W konsekwencji Sąd Okręgowy niezasadnie pominął w swych rozważaniach tenże wyrok i kary nim wymierzone skazanemu. Okoliczności te miały zaś niebagatelne znaczenie. Nie pozwalały bowiem na ukształtowanie orzeczeń o karach łącznych przy zastosowaniu stanu prawnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r. w sposób, jaki to uczynił Sąd I instancji.

Zgodnie z dyspozycją art. 85 kk w jego poprzednim brzmieniu oraz art. 91 § 2 kk warunkiem orzeczenia kary łącznej było, aby sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, ewentualnie dwa lub więcej ciągów przestępstw bądź też ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich (zbieg realny przestępstw) i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zauważenia przy tym wymaga, iż chociaż zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznego wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw, to jednak wyrokiem „pierwszym” może być również wyrok wydany później (po nim), a więc drugi, czy jeszcze dalszy, w zależności od układu procesowego (por. wyrok SN z 1 sierpnia 2007 r., IV KK 195/07, LEX nr 296718). Ten pierwszy wyrok stanowi zatem punkt odniesienia przy dokonywaniu oceny, które z przestępstw objętych kolejnymi wyrokami pozostają w zbiegu uzasadniającym połączenie węzłem wyroku łącznego. Nie ma natomiast żadnych przeszkód prawnych, aby utworzyć kolejną grupę obejmującą skazania za czyny popełnione zanim zapadł kolejny „pierwszy wyrok” - oczywiście „pierwszy” z punktu widzenia tej kolejnej grupy przestępstw (por. wyrok SN z 21 stycznia 2008 r., V KK 212/07, LEX nr 377209). Warunki do wydania wyroku łącznego zachodziły więc także wówczas, gdy różnymi prawomocnymi wyrokami danej osobie wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw, bez względu na to, czy w wyrokach późniejszych, będących także podstawą do wydania wyroku łącznego wymierzono jedynie kary za przestępstwa popełnione przed datą wydania owego pierwszego wyroku, czy również kary za przestępstwa popełnione po jego wydaniu. W razie zbiegu wyroków, którymi wymierzono kary w części za przestępstwa popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku, w części zaś za przestępstwa popełnione po tej dacie, należy orzec osobną karę łączną za czyny popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku oraz – o ile jest to konieczne i zachodzą ku temu warunki – odrębnie karę łączną za przestępstwa późniejsze (zob. wyrok SN z dnia 15 marca 2001 r., IV KKN 51/00, LEX nr 51398).

Bacząc na to co wynikało z art. 85 kk w jego poprzednim brzmieniu oraz art. 91 § 2 kk, stwierdzić należało, że to wyrok Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 11 października 2011 r. był pierwszym chronologicznie wyrokiem dla grupy przestępstw popełnionych do tej daty, a po dacie poprzedzającego go wyroku zapadłego przed Sądem Rejonowym w Tychach w dniu 25 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt II K 877/03 będącym historycznie pierwszym wyrokiem skazującym Ł. K.. Chodzi o czyn z art. 279 § 1 kk popełniony 24 maja 2011 r. z wyroku Sądu Rejonowego w Jaworznie ze sprawy II K 616/11 oraz czyny popełnione, pierwszy w okresie do 2 września 2011 r. z art. 258 § 1 kk, drugi w dniu 14 marca 2011 r. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, oba z wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach ze sprawy XXI K 181/13. Z kolei po dniu 11 października 2011 r., a przed kolejnym wyrokiem, jaki zapadł wobec skazanego, czyli wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 9 stycznia 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 1448/11, popełnił on dwa wyżej przywołane przestępstwa z tego wyroku, zakwalifikowane z art. 279 § 1 kk oraz ciąg przestępstw, za który został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie XXI K 181/13. Ostatni z czynów, który tworzył ten ciąg przestępstw został bowiem przez skazanego popełniony już po 11 października 2011 r., a przed 9 stycznia 2012 r.. Tak należało odczytywać skazanie za czyn popełniony nieustalonego dnia pomiędzy 1 stycznia 2011 r., a 23 października 2011 r.. Analiza okoliczności tej sprawy oparta na ustaleniach i ocenach Sądu Okręgowego w Katowicach znajdujących również odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu zapadłego wyroku wskazuje bowiem, iż starając się uściślić czas popełnienia w/w przestępstwa nie można było kierować się regułą in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk dla przyjęcia, że zostało popełnionym jednak przynajmniej przed dniem 11 października 2011 r.. Gdyby były ku temu podstawy Sąd

orzekający w tamtej sprawie nie uciekałby się do tak pojemnej formuły czasowej, jakiej użył, a rolą sądu orzekającego w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie jest ingerowanie w treść prawomocnego wyroku skazującego. Z tego z kolei wynika, iż nie zbiegały się realnie czyny, za które orzeczone kary połączył Sąd Okręgowy węzłami wymierzonych przez siebie kar łącznych. Przypomnieć należy, że za zbiegające się uznał tylko wszystkie przestępstwa i ciąg przestępstw z wyroków Sądu Rejonowego w Belchatowie i Sądu Okręgowego w Katowicach (w związku z tym, że popełnione zostały po 25 czerwca 2004 r., a przed datą wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 9 stycznia 2012 r.), gdy tymczasem w jednym zbiegu, jak wyżej wskazano, pozostawały w/w czyny z wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie XXI K 181/13 z wyjątkiem ciągu przestępstw oraz przestępstwo z wyroku Sądu Rejonowego w Jaworznie w sprawie II K 616/11, a kolejny zbieg tworzyły ciąg przestępstw z wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie XXI K 181/13 oraz przestępstwa z wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie w sprawie II K 1448/11.

Rację miał więc apelujący Prokurator, iż nie do zaakceptowania z tej przyczyny były orzeczone wobec skazanego kara łączna pozbawienia wolności i kara łączna grzywny.

W konsekwencji zaskarżony wyrok już tylko z tego względu nie mógł się ostać. Stąd też bezprzedmiotowymi okazały się pozostałe podniesione w apelacji Prokuratora zarzuty, nawet jeśli z przyczyn najzupełniej oczywistych zasadnie wypominały Sądowi I instancji, po pierwsze naruszenie art. 91 § 2 kk wyrażające się pominięciem tego przepisu w podstawach prawnych rozstrzygnięć o karach łącznych, gdy łączonymi w każdym przypadku były również kary za ciąg przestępstw, w konsekwencji niezasadne powołanie art. 85 kk (zob. m.in. wyrok SA w Lublinie z 30 maja 2006 r., II AKa 126/06, Prok. i Pr. - wkł. 2007/2/14; wyrok SA w Katowicach z 18 lipca 2002 r., II AKa 249/02, Prok. i Pr. - wkł. 2003/5/18; wyrok SN z 16 września 2003 r., WA 40/03, OSNKW 2003/11-12/100), po wtóre oparcie rozstrzygnięcia o zaliczeniu okresów na art. 63 § 1 kk, kiedy dotyczy on tylko zaliczania okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w danej sprawie, podczas gdy kwestię zaliczeń okresów odbytych kar na poczet orzeczonych kar łącznych w wyroku łącznym odrębnie normuje art. 577 kpk (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 20 kwietnia 2017 r., II AKa 104/17, LEX nr 2317645).

Oczywiście w realiach sprawy stwierdzone uchybienie nie mogło oznaczać, iż zachodziły mimo wszystko warunki do wydania wyroku łącznego, w którym jedynie z przyczyn wyżej wskazanych należało ukształtować rozstrzygnięcia o karach łącznych na bazie innej konfiguracji skazań jednostkowych.

Przypomnieć trzeba kwestię oczywistą, iż orzeczenie w rozpatrywanym przypadku kar łącznych wyrokiem łącznym wchodziłoby w rachubę jedynie wówczas, gdyby uznać, że zastosowanie przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. byłoby dla skazanego względniejszym wedle reguły intertemporalnej z art. 4 § 1 kk od orzekania w oparciu o zmodyfikowane przepisy dotyczące kary łącznej obowiązujące od 1 lipca 2015 r. z uwzględnieniem dalszych zmian obowiązujących od dnia 15 kwietnia 2016 r., a wedle tych być musi nie budzącym wątpliwości, że postępowanie winno zostać umorzonym z braku warunków do wydania wyroku łącznego (art. 572 kpk), ponieważ już w momencie wszczęcia postępowania w tym przedmiocie, jak i przez całe postępowanie do chwili obecnej, podlegającymi wykonaniu są jedynie kary łączne tak pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie XXI K 181/13, wszystkie pozostałe zostały już natomiast wykonane, a kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z wyroku Sądu Rejonowego w Jaworznie w sprawie II K 616/11, z uwagi na upływ okresu próby i dalszych 6 miesięcy od dnia 19 kwietnia 2016 r. nie podlega już łączeniu ze względu na skutki płynące z art. 75 § 4 kk, nigdy bowiem do wykonania wprowadzoną być nie może (zob. wyrok SN z dnia 21 marca 2017 r., III KK 72/17, LEX nr 2271448; wyrok SA w Gdańsku z dnia 18 października 2017 r., II AKa 310/17, LEX nr 2425609). To zaś, że nie podlegała wcześniej wykonaniu z racji jej zawieszenia, akurat wedle art. 85 § 2 kk stanowiłoby jeszcze dopuszczalny wyjątek od generalnej zasady łączenia jedynie kar podlegających wykonaniu w całości lub w części i nie kreowałoby negatywnej przesłanki objęcia jej węzłem kary łącznej.

Przypomnieć zaś trzeba, że zgodnie z art. 19 ust. 1 in fine ustawy nowelizującej w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 1 lipca 2015 r. zasadą jest stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, również w odniesieniu do

kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia jej w życie. Nie oznacza to jednak, iż nie będą mogły mieć zastosowania przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r.. Przepis art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej jako *lex specialis* wyłączał zastosowanie art. 4 § 1 kk i wynikającej z niego zasady intertemporalnej jedynie w przypadku, gdy potrzeba orzeczenia kary łącznej po dniu 1 lipca 2015 r. nie wiązała się z prawomocnym skazaniem po tej dacie. Oczywiście zagadnienie intertemporalne nie powstanie również, gdy wszystkie przestępstwa, za które wymierzone kary miałyby podlegać łączeniu, popełnione zostały po 1 lipca 2015 r.. W innych sytuacjach orzekania kary łącznej po 1 lipca 2015 r., art. 4 § 1 kk będzie musiał mieć natomiast zastosowanie, skoro kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego. Zatem orzekanie takiej kary, także w wyroku łącznym, powinno następować z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 § 1 kk (por. wyrok SN z 17 stycznia 2013 r., II KK 84/12, OSNKW 2013/5/43). Tak więc, choć zasadą jest stosowanie wówczas przepisów nowych, poprzednio obowiązujące będą miały jednak zastosowanie, kiedy okazać by się miało, że będą względniejsze dla skazanego, a więc prowadzić będą do korzystniejszego ukształtowania rozstrzygnięcia w przedmiocie kary łącznej (por. również W. Wróbel [w:] Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz, Kraków 2015, s. 911-917). W związku z tym w przypadku orzekania o karze łącznej po 1 lipca 2015 r. w odniesieniu do prawomocnych skazań zaistniałych tak przed, jak i po tej dacie, koniecznym jest każdorazowe dokonanie swoistego testu względności poprzedniego stanu prawnego.

W rozpatrywanym przypadku postępowaniem objęte były skazania Ł. K. tak przed, jak i po 1 lipca 2015 r.. Ostatni z wyroków, ten w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach XXI K 181/13 został bowiem wydany 15 lipca 2016 r., a uprawomocnił po zmianach dokonanych przez Sąd odwoławczy z dniem 30 sierpnia 2017 r..

Wprawdzie oczekiwaniem skarżącego wnioskującego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania było, aby owego testu względności dokonał Sąd I instancji w dalszym postępowaniu, a w następstwie tego wydał stosowne (pozytywne lub negatywne) rozstrzygnięcie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, nie mniej Sąd Apelacyjny kierując się poglądem prawnym wyrażonym w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie I KZP 3/18 (www.sn.pl) uznał, że dokonać należało tego w postępowaniu odwoławczym. Rozstrzygając następujące zagadnienie prawne „Czy sprawie o wydanie wyroku łącznego zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego, prawo do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji, prawo do obrony oraz ograniczenia w zakresie wydania wyroku kasatoryjnego stoją na przeszkodzie orzeczeniu przez sąd odwoławczy po raz pierwszy kary łącznej albo orzeczeniu jej w innym zakresie, niż orzekł sąd pierwszej instancji” zostało bowiem uchwalonym przez Sąd Najwyższy, że „1. W sprawie o wydanie wyroku łącznego sąd odwoławczy może orzec po raz pierwszy karę łączną, gdy w pierwszej instancji został wydany zaskarżony apelacją wyrok łączny orzekający karę na bazie określonych skazań oraz umarżający postępowanie na podstawie art. 572 kpk w pozostałym zakresie. 2 Nie jest także wykluczone orzeczenie przez sąd odwoławczy kary łącznej w oparciu o skazania, które nie były podstawą orzeczenia kary łącznej przez sąd pierwszej instancji”.

Mając zatem w polu widzenia prawidłowo ukształtowane zbiegi przestępstw wedle poprzedniego stanu prawnego, należało stwierdzić, że wymierzonymi skazanemu mogłyby zostać zgodnie z art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w granicach wyznaczonych od najwyższej z łączonych kar do ich sumy bez przekroczenia górnych granic kar łącznych danego rodzaju następujące kary łączne:

- dla pierwszego zbiegu kara łączna pozbawienia wolności od 2 lat i 6 miesięcy do 3 lat i 6 miesięcy oraz kara łączna grzywny od 200 stawek dziennych do 300 stawek dziennych,
- dla drugiego zbiegu kara łączna pozbawienia wolności od 7 lat do 9 lat oraz kara łączna grzywny od 250 stawek dziennych do 410 stawek dziennych.

Ukształtowaniu jej w takich granicach nie stałoby na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane (zob. art. 92 kk obowiązujący do 30 czerwca 2015 r.). Ich wykonanie w całości lub w części skutkowałoby natomiast tym, że okresy kar odbytych lub odbywanych podlegałyby zaliczeniu na poczet kary łącznej w trybie art. 577 kpk. W takiej sytuacji odpowiednio należało z mocy art. 92 kk *in fine* stosować art. 71 § 2 kk, który nakazuje wykonanie zarządzonej kary pozbawienia wolności skrócić o stosowny okres w

przypadku wykonania w całości lub w części nie podlegającej wykonaniu kary grzywny orzeczonej akcesoryjnie obok kary pozbawienia wolności w związku z jej uprzednim warunkowym zawieszeniem wykonania.

Tak więc przy ocenie względności ustawy nie sposób tych okresów pomijać, skoro wyznaczać będą na przyszłość realną dolegliwość, jaka wiązałaby się dla skazanego z orzeczeniem kar łącznych przy zastosowaniu poprzedniego stanu prawnego. W przypadku kary łącznej pozbawienia wolności chodzi więc o związany z tym okres, przez jaki skazany będzie musiał przebywać jeszcze w warunkach izolacji, aby wykonana została w całości tego rodzaju kara. Natomiast w przypadku kary łącznej grzywny istotną będzie konkretna kwota, którą przyjdzie mu jeszcze zapłacić.

Kierując się z kolei dyrektywami wymiaru kary łącznej, a więc przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami sprowadzającymi się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny, ale także mając wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej, również z perspektywy zachowania skazanego w warunkach zakładu karnego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż na podstawie poprzedniego stanu prawnego Ł. K. wymierzonymi zostałyby przy zastosowaniu zasady asperacji:

I. dla pierwszego zbiegu:

- z połączenia kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za popełnione w dniu 14 marca 2011 r. przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz kary 1 roku pozbawienia wolności za popełnione w okresie od 6 października 2009 r. do 26 maja 2011 r. i od 9 sierpnia 2011 r. do 2 września 2011 r. przestępstwo z art 258 § 1 kk - kara łączna 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- z połączenia kary grzywny w ilości 200 stawek dziennych za popełnione w dniu 24 maja 2011 r. przestępstwo z art. 279 § 1 kk oraz kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych za popełnione w dniu 14 marca 2011 r. przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk - kara łączna grzywny w ilości 220 stawek dziennych.

II. dla drugiego zbiegu:

- z połączenia kary 1 roku pozbawienia wolności za popełnione z 12/13 października 2011 r. przestępstwo z art. 279 § 1 kk i kary 1 roku pozbawienia wolności za popełnione w dniu 13 października 2011 r. przestępstwo z art. 279 § 1 kk, a także kary 7 lat pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w okresie od 6/7 października 2009 r. do 23 października 2011 r. - karę łączną 7 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- z połączenia kary grzywny w ilości 80 stawek dziennych za popełnione z 12/13 października 2011 r. przestępstwo z art. 279 § 1 kk i kary grzywny w ilości 80 stawek dziennych za popełnione w dniu 13 października 2011 r. przestępstwo z art. 279 § 1 kk, a także kary grzywny w ilości 250 stawek dziennych za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w okresie od 6/7 października 2009 r. do 23 października 2011 r. - karę łączną 280 stawek dziennych.

Przy czym dla każdej z kar łącznych grzywny wysokość stawki dziennej ustalona zostałaby na nowo stosownie do art. 86 § 2 kk na kwotę 10 złotych. Nie przekraczałyby najwyższej ustalonej poprzednio, uwzględniałyby natomiast dochody skazanego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe (zob. art. 33 § 3 kk), pozostając w istocie w wysokości odpowiadającej ustawowemu minimum. Na marginesie dodać trzeba, iż w takiej wysokości określił ją również Sąd Okręgowy przy kształtowaniu przez siebie, z przyczyn wyżej wskazanych nieprawidłowo, orzeczenia o karze łącznej grzywny. Związanych z tym ustaleń nie zakwestionował skarżący na niekorzyść Prokurator. Zgodnie z art. 434 § 1 kpk musiały więc o tyle wiązać Sąd odwoławczy, iż nie pozwalałyby w tym zakresie na wydanie orzeczenia surowszego dla skazanego, czyli określającego wysokość jednej stawki dziennej na kwotę wyższą niż 10 złotych.

Związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami był wprawdzie dość ścisły, choć nie na tyle, już choćby z tego względu, iż nie zawsze tożsamymi były dobra prawne, w które godził oskarżony, odległymi były też miejsca jego przestępczej działalności, nie wspominając zróżnicowania pokrzywdzonych, by można było rozważać zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, wedle której kara łączna odpowiadałaby najsurowszej z łączonych kar. Stosuje się ją wyjątkowo i to jedynie wtedy, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem przestępstw wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania (por. wyrok SA w Szczecinie z 7 marca 2013 r., II Aka 1/13. LEX nr 1293731). Ma więc ona zastosowanie, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie trzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok SA w Krakowie z 20 września 2012 r., II Aka 168/12, KZS 2012/10/39).

Nie mniej im w bliższym związku przedmiotowo-podmiotowym pozostają zbiegające się czyny, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem. Dopiero gdy związek ten jest luźniejszy przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (por. wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65; wyrok SN z dnia 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064; wyrok SA w Krakowie z dnia 10 października 1991 r., II AKr 127/91, KZS 1991/10/10). Przez związek przedmiotowo-podmiotowy rozumie się zaś podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 r., II AKr 117/92, KZS 1992/9/50).

Dostrzec jednocześnie należało pozytywne okoliczności płynące dla skazanego z opinii zakładu karnego, gdzie karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, jej cele realizując należycie, a przy tym przestrzegając zasad obowiązujących w jednostce penitencjarnej.

Konsekwencją wymierzenia skazanemu prognozowanych wyżej kar łącznych z zaliczeniem na ich poczet okresów wykonanych w całości lub w części podlegających łączeniu kar byłoby zaś, że skazany w okresie licznym od daty rozpoczęcia odbywania kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności z wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach XXI K 181/13, a bez uwzględnienia okresów już na poczet tej kary zaliczonych, miałby do odbycia sumę kar łącznych pozbawienia wolności wynosząca 9 lat i 11 miesięcy pomniejszoną o 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności odbytej kary łącznej z wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie II K 1448/11. Natomiast w przypadku kar łącznych grzywny ich suma wynosząca 500 stawek dziennych musiałaby zostać pomniejszoną o łącznie 300 wykonanych stawek dziennych grzywien z wyroku Sądu Rejonowego w Jaworznie w sprawie II K 616/11 i wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie II K 1448/11. Po przeliczeniu miałby zatem skazany do zapłaty 2.000 złotych.

Tymczasem w przypadku umorzenia postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego przy zastosowaniu aktualnego stanu prawnego, skazany miast perspektywy 8 lat i 5 miesięcy izolacji będzie miał do odbycia 8 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie karę łączną grzywny w ilości 300 stawek dziennych wykonać ma w postaci zastępczej kary pozbawienia wolności, czyli rysuje się przed nim perspektywa dodatkowych 150 dni izolacji odpowiadających 5 miesiącom, od której w każdym jednak czasie może się uwolnić płacąc 6.000 złotych.

Z porównania konsekwencji, jaki wypływać będą dla skazanego w obu przypadkach, widać wyraźnie, że poprzedni stan prawny nie będzie dla niego względniejszym. O ile nawet na ten moment okres jego izolacji byłby identyczny, to musiałby dodatkowo zapłacić 2.000 złotych, nie płacąc zaś ryzykuje wydłużenie osadzenia w zakładzie karnym z powodu zarządzenia kary zastępczej pozbawienia wolności w rozmiarze do 100 dni, a i nie mógłby skrócić pobytu w warunkach więziennych nawet o 5 miesięcy spłacając grzywnę przed jej wykonaniem w formie kary zastępczej pozbawienia wolności, na co pozwala mu art. 47 § 2 kkw.

Dlatego też na podstawie aktualnego stanu prawnego należało z przyczyn już wyżej naprowadzonych stwierdzić brak warunków do wydania wyroku łącznego. W takiej sytuacji przepis art. 572 kpk nakazuje umorzenie postępowania w tym przedmiocie, co też uczyniono z uwzględnieniem w jego ramach pominiętego przez Sąd I instancji skazania Ł. K.

wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworznie w sprawie II K 1448/11. Zgodnie z wymaganiem wynikającym z art. 437 § 2 kpk tego rodzaju orzeczenie następcze poprzedzono orzeczeniem kasatoryjnym.

Konsekwencją wydania orzeczenia kończącego postępowanie, wedle którego postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w całości zostało umorzone z braku warunków do jego wydania po myśli art. 572 kpk, musiało być obciążenie Skarbu Państwa wydatkami w sprawie (art. 632 pkt 2 kpk).

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

SSO del. Marcin Schoenborn SSA Wojciech Kopczyński SSA Michał Marzec